

БРЕСТЬ ЛИТ. ЗДОБУТИЙ.

Близкий упадок Белостока.

Головна російська армія утікає на схід від Вильни.

Москалі стратили за два дні в полонених 9.000 людей.

БЕРЛІН (беспр. телегр. до Сейвіт. Л. Ай.), 26. серпня. — Союзні війська здобули російську кріпость Брест литовський.

Попередній урядовий лїт німецького генерального штабу звучить:

НІМЕЦЬКІ І АВСТРИЙСЬКІ ВІЙСЬКА ЗДОБУЛИ КРІПОСТЬ БРЕСТЬ ЛИТОВСЬКИЙ. ВЧЕРА ВЕЧЕРОМ ВЗЯЛИ ВОНИ ПРИСТУПОМ ЗАХІДНІ І ПІВНІЧНО-ЗАХІДНІ ФОРТИ І ВІЙШЛИ ДО СЕРЕДИНИ КРІПОСТИ. НЕПРИЯТЕЛІ ОПОРОЖНИЛИ ТОДІ МІСТО. НЕ СТАВЛЯЮЧИ ВЖЕ ВЕЛИКОГО ОПОРУ.

Найбільша і найсильніша кріпость російська опинилася в руках союзних військ. Російська армія уступила з Бресту лит. правдоподібно на північний схід, маючи на обох крилах яко охорону великі болота, які в значній мірі сприяють даше шкоро переслідуванню німецькими союзниками.

Скорість, з якою союзні війська здобули Брест лит., є великою неоподівкою для військових кругів і знавців. Властиве бомбардування кріпости тривало всього кілька днів. Західні форти відстріли 42-центиметрових гармат шкоро перемілили їх в нуль рухомі. По занятю зовнішніх форти прийшла шкоро черга і на перетні внутрішніх укріплень.

Російські воєнні чиновники на се, що Брест лит. удержити ся найменше через два тижні. Тимчасом шкоро армії баварського князя Леопольда на північ від Бресту лит., а армії Макензена від полудня змусив залогу кріпости до наглого опорожнення Бресту лит., щоб уникнути цілковитого оточення.

Загально сподіють ся, що з упадком кріпости такою кількістю тисяч Москалів поало ся в полон.

Брест литовський числять в часі війни около 60.000 мешканців. Яко місто Брест лит. не має великого значіння, не було в нім ані великого промислу ані торгівлі. За се під військовим оглядом значіння Бресту литовському було дуже велике.

Брест лит. був кріпостью першої класи. Кріпость побудована в р. 1831: від сего часу з кожним роком в міру війни її поступово посилювали будували нові форти. Загалом брест лит. належав до кріпости найновішого типу. Найсильніші форти належали ся від заходу — "тереспольський", від полудневого заходу — "волинський" і від полудня — "лавецький" оборонна лінія. Кріпость опалалася з 12 головних форти, з котрих котри були побудовані на лінії (західній) берег Буга. Саме місто Брест лит. лежить таном на лівім, через Бугу, у віддаленому відомілі на схід від Тересполь. В останніх часах закінчили Николай Николаевичу видано величезні суми грошей на перебудову і серпіння головної західних форти.

Крім штучних укріплень Брест лит. був охороняний внаслідок дуже догідного положення. Від сходу і від півночі утруднювало до него доступ величезні лісові маси, тан звані "Пісньні ліси". Все те разом робило Брест лит. одним із найсильніших кріпости в цілій Європі. У військових кругах перед війною ухвалили Брест лит. за кріпость не до здобути.

Велике воєнне значіння Бресту литовському давало також і те, що тут сходили ся найважливіші залізничні шляхи, які линули зі сходу на захід Росії. Головні шляхи зли ся в Бресті лит.: до Варшави (через Лунь), Східний Прус (через Граве), Петербургу (через Гродно-Вильну), Мінська (через Мінск), Києва (через Пінск), Одеси (через Новий) і до Холми.

Не мало воєнне значіння мало також і се, що Брест лит. лежить над головним водним шляхом. Великий шлях становить Висла від устя до Балтійського моря, відтан Буг до Бресту лит., відс штучний канал до Пінку, описав Препельт а відтан Дніпро аж до Чорного моря. Отой шлях чеська у довжину около 2.000 кілометрів і лунить Балтійське море з Чорним морем.

Втрата Бресту лит. є для Москалів безперечно сильнішим ударом чим втрата Варшави або потрощі іншої кріпости. З упадком Бресту лит. стратили Москалі дубу і послудну оборонну лінію. На схід відс ліній вони не будуть мати вже більше спроможности перевести нове утрювання своїх сил, щоб перейти відтан до наступу.

Крім сего втрати потерпіли Москалі ще й другу, значно більшу: їх армія зістала розділена Пісньними болотами на дві часті, які не становлять вже цілості і лише при помочи далеких доріг можуть стояти зі собою влучності.

Упадок Бресту лит. має також велике значіння морально. Хоч російські чиновники і воєнні кореспонденти на рішні способи стараються ся опрацювати упадок кріпости і зменшити значіння сего великого втрати, то воно не останеть ся без впливу і на російську армію. Деморалізують серед російської армії з кождим днем більшу. Про се свідчать також велике число полонених. Нема вже дня, щоб 10.000 Москалів не дістало ся в полон, не числячи сего тисяч полонених при здобутті Ново-Горієвська і Новна.

Здобути Бресту лит. винияло серед німецьких і австрійських військ великий запал і захоту до дальшої боротьби. Не минає один день без значного успіху, не минає один тиждень без здобуття якоїсь великої кріпости. Від сего сего літ здобули отсе союзні війська вже шість з ряду велику кріпость: Варшаву, Івангород, Новно, Ново-Горієвськ, Осовець, а тепер Бресту лит. Крім того опинили ся в руках союзних військ шдий ряд помельших кріпости й ліній.

Ломжа, Остроленка, Пулуток, Роман, Сероці і Зегже. Остали ще кріпости: Белосток, Гродно, Вильна, але і тим кожді хвиля грозить упадом.

Місяць серпень 1915 р. буде запам'ятований в історії великої європейської війни яко місяць найважливіших успіхів стратегії. Німецька та австрійська армія дали доказ своєї вишности і великої переваги над ворогами під кождим оглядом.

ПРИ ЗДОБУТТІ БРЕСТУ ЛИТ. БРАЛИ ГОЛОВНУ УЧАСТЬ АВСТРИЙСЬКІ ВІЙСЬКА.

ВІДЕНЬ, 26. серпня. — Здобути Бресту лит. взяли відс учать австрійські війська. Австрійська армія, що вступила в Бресту лит. вчора вранці, захопила ся з послудною союзних військ, є ділом угорської красної оборони і галицької, моравської та чеської піхоти. Міністерство війни опрацювало отсей звіт:

„Російська кріпость Бресту литовський упала. Угорська красна оборона під командою ген. Арца взяла приступом село Кобилани (на полудневий захід від кріпости) і перемогла зовсім лінійні форти, галицькі, моравські і шловські піхотні піхотні частини, ренновою, зовнішні форти на полудні від села Норичина (на захід від кріпости). Тоді німецькі війська взяли приступом цитаделю кріпости Тересполь.“

В здобутті брали участь передівсь австрійські війська: від півночі під командою ген. Арца, а від заходу і півночі під командою ген. Коффа Фердинанда. Обидві армії нахалась до групи під начальством командира Макензена.

БАВАРСЬКІ ВІЙСЬКА ПОЛОНИЛИ НА СХІДІ ВІД ВЕРХОВИЦЬ ПОНАД 1.700 МОСКАЛІВ.

БЕРЛІН, 25. серпня. — Оголошено головний звіт про здобуття:

„Війська під командою князя Леопольда розбили російські відділи, які намагали ся здержати наступ наших військ. Москалі уступили в лінії коло Бялово. На полудні від тих ліній наші війська посусли ся на схід від Верховиць. Ми полонили притім більше ніж 1.700 солдатів, між ними кілька офіцерів.“

ВІЙСЬКА ГЕН. ГАЛЬВІЦА ЗВІНИЛИ СЯ ДО БЕЛОСТОКА. — 4.700 ПОЛОНЕНИХ І 3 МАШ. КРІСІВ.

БЕРЛІН, 25. серпня. — З німецького урядового штабу доноситься:

„Вчора війська ген. Гальвіца перейшли ріку Нарву на шляху Саволь-Белосток і зближились до Белостока, прогнали Москалів, які се ставляли дубину сільницький опір. Число полонених Москалів виносить понад 4.700, між ними 18 офіцерів. Наші війська здобули також притім 3 машинних крісів.“

МОСКАЛІ УТІКАЮТ З БЕЛОСТОКА.

ПЕТЕРГРАД, 26. серпня. — З політичних кіл надійшли вісті, що російський генеральний штаб приказав своїй армії опорожнити Белосток і утікути на до-Північний схід, а далше на схід. В місті остала се що лише задня сторожа.

Застає ся, що приказ генерального штабу був виконаний, а в Белостокі, Мінську, Івангороді сего кілька кілометрів від Белостока і російська армія вже перекриває шлях утікає з Белостока.

Белосток належить до російських кріпости другого рангу. Його значіння полягає передівсь в тому, що він єдиний зв'язок між Росією і Польщею.

З військових кіл надійшли вісті, що російська армія коло Гродна одержала приказ так довго здеривувати наступ німецьких військ і тримати у своїх руках кріпость Гродно, доти головна армія не переведе цілковитого відвороту і не займе становища на новій оборонній лінії.

Перша оборонна лінія була так звана „Польська“ алова: Висли і Нарви а кріпостями Варшавою, Ново-Горієвськом, Івангородом і помельшими кріпостями над Нарвою.

Друга оборонна лінія була так звана „Литовська“: злож Бугу і Німгу а кріпостями Брестом лит., Гродном і Ковном.

Третя, третя була лінія Москалів так звана „Білоруська“. Отсе лінія не є вже скріплена залізничними кріпостями і тому кожна сумніває ся, чи Москалі устануть ся дох корисний час на сїм укріпленні ся.

В РОСІЇ:
В ПЕТЕРГРАДІ ГОВОРЯТЬ ВЖЕ ПРО УТВОРЕННЯ КАБІНЕТУ НАРОДНОЇ ОБОРОНИ.

ПЕТЕРГРАД, 26. серпня. — В політичних кругах ходять чуття, що правительство робить старання в справі утворення нового кабінету так званого „народної оборони“. Членами кабінету мали би бути представителі всіх партій в Росії. В тій справі вже теперішній президент державної думи Михайло В. Родзянко на послухуюно у царя.

Мім кандидатами на президента кабінету народної оборони згадують Родзянко, а таном його попередника Хомякова.

Подібні кабінети народної оборони утворено у Франції і Англії, коли поновили політичні партії почали несприятливо відносити ся до правительства. Чи Росії ботого поново кабінет хотів народної оборони, про се можна дуже сумніватися.

МОСКАЛІ СТІЛЯЮТЬ ЯПОНСЬКИМИ ГАРМАТАМИ.

БЕРЛІН, 26. серпня. — З великої доброті воєнної в гарматах показало ся, що Москалі уживали в останніх часах значне число гармат, які були в унікано японської армії.

Вісті з Токіо (отоліли Японії) доносять, що російське правительство звернуло ся до Японії з проханням о прислання йому війська, а передівсь канонірів. Москалі приписують свої сподівання на успіху в останній обороні гармат і відповідей їх обслугову.

СТАНОВИЩЕ НЕВТРАЛЬНИХ ДЕРЖАВ.
БОЛГАРИ І ГРЕЦІ ОСТАЮТ НА ДАЛЬШЕ НЕВТРАЛЬНИМИ.

ВАШІНГТОН, 26. серпня. — Від іноземців з Балкану надійшли вісті, що між Туреччиною і Болгарією прийшло до порозуміння. Болгарія рішила ся позбавити дальшого нейтралітету.

Таким і з Атен доноситься, що Греція від теперішнього року не має наміру зміняти напрям своєї політики.

РОДИМЦІ ЗБИРАЄТЕ ЖЕРТВИ НА ФОНД ВИЗВОЛЕННЯ УКРАЇНИ.

НОВА ПОСЛІДКА З ФОНДУ ВИЗВОЛЕННЯ УКРАЇНИ.

Нині направила Українська Рада в Америці, з осідком в Джерсі Сіті, Н. Дж., вже четверту рату з Фонду визволення України на поміч нашим братам у старім краю на руки віцепрезидента австрійського парламенту п. Юліана Романчука, агогоду Українського Запозомогого Комітету у Відні.

Як з'ясувалося нашім Читачам з попередніх оглядів, досі вилановано було до старого краю з Фонду визволення України три рази по \$1.600.00, разом \$4.800.00. Четверта сума трохи менше від попередньої, з зроблено се з уваги на зменшені суми в коронях. Як з'ясувалося, з уваги на низький курс корони за \$1.600.00 числено бо останні рази більше ніж по 9.000 корон. Тепер додамо 75 доларів так, що разом вилановано 1.575.00 доларів, за які у Відні одержать Український Запозомогого Комітет кругло 10.000 корон.

З огляду сумою одержать Укр. Зап. Комітет у Відні з нашого Фонду визволення України загально \$8.075.00, а коли доцисити суму 12.500.00, вилановано на руки п. Юліана Романчука для окремого запозомогого комітету під його промовою аго представств, що заходом У. Н. Ради, згадану У. Н. Союзу, з котрим У. Н. Рада стоїть в тісній зв'язі, вилановано вже до Відні суму \$18.575.00, яка в коронях вийде понад 110.000 (сто десять тисяч).

Се вже значна поміч, але як наша У. Н. Рада так і весь загаль Українців в Америці безперечно розуміє гаразд, що се рішучо замала поміч, коли взяти на увагу ті величезні потреби наших братів у Галичині та на Буковині в теперішню пору і в недалекій будучині.

Тому і У. Н. Рада і весь загаль Українців у Злучених Державах і в Канаді мусять безважливно дбати о пошуків нових способів, щоби помічати сьому благородному ділу, а помічати в тім жадає від загалу наших поселенців на землі Вашингтона і в Канаді.

Знаємо ми добре, що тепер і в Америці прикрив чак, особливо через безробітє, яке немало дасть ся в знати. Але як Злучених Держав і на Канаді нема що навіть порівнявати з Галичиною, зручненькою війною. Там люди, наші брати, ділено без даху і хліба. Жербаки і ті жербаки витягають руку по жербаній хліб до нас, до своїх братів і сестер. Се не сором їм просити у своїх, але сором був би нам, як би ми відмовили їм той незначній допомогі.

Давали ми досі, давали і ще раз, і два рази і більше, бо пам'ятаймо, що війна все ще триває і наші брати в нашім краю все ще без настанку поносять тяжкі жертви крові і майна!

Пам'ятаймо, що там, де Москалі вже нема, панує нужда і голод, бо Москаль все забрав, а ще гірше буде з кращими східно-балканськими повітями (від Буга до Зоруча), бо там, як знаємо з листів, — Москаль все забрав без пощади і вивозить до Росії. Отже коли в короткій часі Москаль відтам уступити, то лишатъ пустиню. Тож присипіти тепер складки, складиючи щент до щента, долар до долара, нехай вони в короткій часі замовляють в Бучаччину, Зборівщину, Тернопільщину, Збаражчину, Тербоващину, Гусятинщину — на хліб для обрабованих Москалями безлічечних селян. Як неюди забирали Москалі дітям хліб і хати. Ім байдуже, чи вони вимруть з голоду. Але їх братам за моря не байдуже!

ЗДОБУТЄ БРЕСТЯ ЛИТОВСЬКОГО.

Вночі 14 серпня на четвер (з 26-ого на 26-ого с. м.) австрійсько-угорськї війська здобули російську твердиню Бресть Литовський.

Здобутє твердині і міста Брестя Литовського має дуже велике значення. Досі з усіх успіхів австрійсько-німецької армії в поході проти російських військ на землях дотеперішньої російської держави найбільшим успіхом було здобутє Варшави, української столиці Польщі. А нині — як кажуть військові знавці — з здобутє Брестя Литовського, яке, кажуть, є ще більшим успіхом ніж здобутє Варшави.

Безперечно, що можуть знайти ся й інші військові знавці, котрі скажуть протилежну гадку. Однак тут не ходити о доказуванє, котрого з двох у спільній більшій: здобутє Варшави чи Брестя Литовського. Доводь, що оба успіхи один себе стоїть як найбільш у дотеперішній європейській війні на сході, а так сьміло можемо й здобутє Брестя Литовського назвати дуже великим успіхом.

Чому-ж се такий великий успіх?

Бресть Литовський — се була велика кріпость, на яку складали ся 12 фортів по обох сторонах ріки Буга. Кріпость побудована ще 1831-ого року, але її безважливно відновлювано і в останніх роках побудовано 6 фортів після цілком новачесних вимог так, що Бресть Литовський зачислювано до найсильніших кріпостей в Європі. Крім того твердиня дуже недоступна, бо з трох сторін оточується її батия. Даліше, — казали ті, що Бресть Литовський є середком 5-ти величезних річок. Але найважливіше є те, що Бресть Литовський був напевно ключом до північного бою (які титуть у сьому пласку ріки Прип'ять на чотх 200 американських миль довжиною аж до устя Прип'ять до Дніпра). Ті північні болята, які займають не лише великий простір в довжину, але також, чималий і в ширину, — се „камені преткновени“ Москалів (треба раз і болята назвати каменем!).

І внаслідок для оборони цих болят бували Москалі кріпость Бресть Литовський. Не о „детальність“ тих болят їм ходило, бо Москалі знають, що ніхто на них не здолають ся, але о те, що, поступаючи ся на схід, — треба ті болята оминати.

В чім же тут така нещастє?

Нещастє є велике і то для Москалів, бо вони, поступаючи ся на схід та оминаючи болята, мусять розділити свою армію на дві часті: північну і південну, які шпоря даліше на схід будуть кріпач більше від себе віддають ся і в короткій часі північна частина може стати ся окремо на блотурсько-литовсько-московських землях, а південна на українських. І тоді обі часті російської армії мусьби би вести війну майже самостійно.

Для Москалів такий розділ є величезний некорисний з кількох причин. Через загарту єдності армії Москалі не зможуть рівнозначити боевої лінії. Через перерву зв'язу і шляхів не зможуть довозити в пору і розділяти як сід нових військ, а також амуніції і поживи, а вкінці утруднить ся значно відновлені ранених і сама утєча.

Взагалі для успішної армії добра як найдовша боева лінія, або було куди відступити. Коли тепер лінія скоротить ся, то утруднить російській армії утєчу, а тимчасом уменшить її противників логічно.

Розуміть ся, що все те, що о утрудненні для Москалів, є рівночасно утрудненем для їх противників. Один лише розділ армії не був би кінце добрий, але тут він має велике значення з уваги, що се-ж є дві держави, Австрія і Німеччина, а до того обі мають подотомостъ зв'язуванє так, що все можуть жити в пору всієї доставки і на півночі і на півдні.

З уваги на те все можна нині сказати, що Німеччина й Австро-Угорщина по здобутю Брестя Литовського стонуть дуже добре і обі на дуже добрий дороз, даліше на схід — на північ на Петроград і на південь на Київ.

І тому розвиток подій в найбільшій будучині для всіх буде цікавий, а особливо для нас Українців.

Який він буде? Про те, що буде, ніхто нині нічого певного не може сказати. Можна лише здогадувати ся на основі теперішнього стану. Безперечно, що нині австрійсько-німецька сторона дуже добре стоїть і має найліпший вигляд. Однак ніхто під сомнем не може сказати, що їм так мусить бути і буде аж до самого кінця війни, бо на світі нема нічого неможливого. Все можливе. І те і се.

Ми тільки можемо висказати своє щире бажанє, щоби так даліше шла австрійсько-німецька армія побідою аж досі, поки не здолає теперіш-

ньої Росії, вікової гнобительки нашого народу та, щоби побіда обох середньо-європейських держав з роагром Росії — принесли йому Україну!

В дотеперішній війні австрійсько-німецькі війська завали на наших землях в російській державі два більші міста: Холм і Бресть Литовський. Оба ті міста лежать в північно-західних наших землях. Холм має залозити король Ладислав. Належавало їм місто до 1377-ого року, коли то дістало ся воно під Польщу. Тепер в Холмі є понад 25.000 мешканців.

Про Бресть Литовський лише згадуєть ся в 11-ім столітї. В 1241-ім році знищили його Монголи. Відбудовано його опісля аж в 1379-ім році. Потім знову знищили його Татары при кінці 15-ого століття. За польського короля Ягеллонга III. підбували ся в Бресті Литовському сойма. Зноваче в роках 1594-ім і 1596-ім були там синоди руських єпископів в справі алуції грецької церкви з католицькою. В 1596-ім році собор руських єпископів затвердив ухвали унії, подані і приняті в Римі, а потім також, затверджені польським королем. В тих ухвалах, знесих під назвою „унії берестейської“, одією з важних точок була заборона перетягати унії („греко-латинські“) на римсько-католицький обряд, яку виправді потвердив папа римський і польський король, але на яку не зважали польські „корольки“ (шляхтич) і польські ксьондзи.

В 1675-ім і 1706-ім році здобули були Бресть Литовський від Польщі Швеци. В 1794-ім році побив під Брестом Литовським російський полководець Суворов польського генерала Старецького, а вже в 1706-ім році (третій раз) російські війська взяли його до Росії.

Тепер Бресть Литовський має околом 60.000 мешканців. Більша половина населення міста — се жиди, а решта: Австрія, Польща, Москалі і Вірмені. (Менше-більше щоді заселення і щоді його розкладу після народностей малою Бресть Литовський різнити ся від нашого галицького Перемишля). Населення займаєть ся переважно торгівлею збіжжєм, деревом, кінями, шкільною і тютюном. Перед війною мало торгівельного зв'язу зі Східними Прусами, а тепер був застій. Торговля може знова розвинути ся трохи тепер, по здобутю кріпости і занятю міста австрійськими військами.

„Діло“ і „Свобода“ вже у Львові.

З початком сього місяця (серпня) перенесли ся з Відні до Львова українські часописи „Діло“ і „Свобода“, котрі від десятих літ виходили в нашій галицькій столиці, а на час московського наяду мусьли перенести ся на чужину, до Відні.

„Діло“ виходило у Відні понад 10 місяців. 1-ше число віденського „Діла“ появило ся було дня 19-ого вересня 1914 р., а останне дня 31-ого липня с. р. „Свобода“ зачала була виходити у Відні пізніше, а перестала виходити разом з „Ділом“.

Тепер вже обі виходять у Львові. „Діло“ знова ажо денник, а „Свобода“ — як тижденьник. Знова друкують ся у своїй друкарні, в каменниці „Промислу“, ринок, ч. 10.

У Відні на вигинанні обі ті часописи перебули тяжкий час, не лише з уваги на воєнну пору, але й на те, що друкувано їх в чужих друкарнях, де навіть не було українських складчав. Особливо відібно ся вигнане на „Діло“, яке видавав мусьли були зміняти у Відні з денника на тижденьник, в якім годі було подавати біжучі востні вісті, бо вистало місяця ледви на політичні огляди та найважливіші відомості з життя Українців на вигинанні і під московською неволею.

А до того й і так се „Діло“ не мало потрібної свободи рухів. І так читачемо в останній його віденський виданю:

„Останда нам відкіль область нашої політики і нашого життя; яку ми мали свободу руху в її області, про се пророчество говорять білі шпальти нашої часописи (схофіковані).“

При повероті до рідної столиці жельемо нашим старокрасним часописам, котрі все стояли і стоять бодро і сьміло на сторожі прав української нації, — як найкрасних успіхів у їх великій місії.

ЯК ПОВОДИЛО СЯ УКРАЇНСЬКЕ НАСЕЛЕННЯ ТОВМАЧИННИ В ЧАСІ МОСКОВСЬКОГО НАТЯДУ.

(З віденського „Діла“).

Українське населення не тратило весь час надії і вірило твердо в побіду Австрії і Німеччини, а було ворожо настроєне проти російської армії. На кождім кроці відносило ся неприхильно до російських зарядків, а в многотх випадках ставило по героїській опір. Ніякої допомогі не дає торговель, навіть не продали йому нічого, се загальна оцінка поведєня українського населення упроти нацизми. Найбільше сьмували мущини до роботи при шанах. Вей без винятку, мимодобро платіли як на змову пору (80 копійка, а навіть і рубля денно), не хотіли йти до роботи. Сьмували дуже, били і катували до пі смерті, але се не помагало. Ховали ся по пивничках по лісах і дєрєвах цілими тинями, щоби лише не йти на роботу до шанів. Коли навіть зловили кінцянцять і зловели під стороною до шанів, то зловели утікали. Наказики ввали на думку ловити людей в неждо. Кого зловили, брали до комах шанів. Поспикали брести на докш, ревідували шани й інші скринки, де укривали ся мущини. Часто ховали хлопців в коминах.

При стьганю податків проводили ся люлейство таксамо. Начальник громади в Хотимирі не стьганяв податків, хоч найбільше загартуло йому нєволею на Сибір. Він сам равів агітацію, щоби люди не платили податків. В Грушці ексекторот стьганяв три рази полати, а начальство громадське агітувало в громаді, щоби люди не платили податку.

В громаді Долин агітував Михайло Бриєнський між людьми, щоби не платили російському урядови податків, бо се австрійські податки. За се прискаржували його ч. к. австрійський (!) ексекторот (ахемляк!) перед російським начальством. Його за се арештували і посадили в тюрму, а опісля вивезли до Росії.

По дорозі він атін, а австрійський війська взяли його зі собою. Коли начальники громади в Мадородній зажадали потвер-

дження, кілько стьганю податків з громади, заявив ч. к. австрійський ексекторот (Польск): За таке жадає чекав се Сибір; то не Австрія; минули часи, коли таке ви могли жадати...

В Олеші він весь час протирісний агітацію Іван Кузьма, син Дмитра (Байдик). Він говорив в очі російським офіцерам: „Від повітря, голоду, огню і російського панованя хорони нас, Господи“. Агитував проти плачєня податків, проти роботи при шанах, проти важкої роботи і помочи російським військам. За се арештувано його, але він вивинув ся за 40 рублів. За подібну агітацію арештовано Михайла Пону, начальника громади в Хотимирі, але він вивинув ся також за 5 рублів. Вей націоально свідомі війни, а не старостіським пошмачі, не хотіли утєчати царського пошмачі з громадських капцєриць, бо все згідно заявляли, що вони не належать до Австрії. За се стьгали ся немилосердно над українськими селями російськї війська і адміністрація. Покинуто і стьрто з лиця землі всі читальні, всі спільнові крамниці і взагалі все, що мало на собі слід української організації. Зате польські організації в Товмачині пощаджені, не замінено їм товариства „Соня“, ні прочих товариств. В українській читальній дермано кої і знищено її, а прочі українські товариства замінено.

В Горилядах переховувал Федь Васильшич і тов. давнячий: кондеміє 24. полну з обєрлянтанном через шість і лів місяців. Підє село знало про се, а навіть більше ніжших сіла, а мимодобро ніхто не зрадив перед російськими жандармами і патрулями. З нараженєм жандарми гудували і переховували їх селяни, а коли в лютий зажадали наші війська Товмачинну по Дністер, то перетрапили їх на докш з північного берега на південний і віддали їх ціло нашому війську.

В Грушці переховували 7-тисичні в обороні, на самій півночній російській боєвій лінії Василя Михайленка, що атін з російської неволи; а як прийшло австрійське військо, то він віддав йому велику прислугу. Нагороджений, повинн тепер службу в жандармерії в Коломи.

В Палагичах переховували лідєра польського зєстоніє Станіслава Н. від 4. марта до половини червня на російськїй боєвій лінії.

Наші селяни переривали часто російські телефони. В Петриліві перервали з 3 кілометрів телефонічну лінію, щоби селяни в очі російської влади в Ноліччині не ходили українським Народному Дому перервати 3 рази російський телефон. В Грушці Михайло Ревека агітував по першій ухвалєнню 73 добровольців, але не міг був їх звести, бо Москалі знов завали Грушчу.

В Стригачах патріотики почалися громади Василь Белобєз з людьми угасити міст, що Москалі палалили при відвороті, хоч російська патрля сторожила, щоби міст спалив ся. Шоби російську патрлю вивусти, ухилил лєшчєнє стьпу. Крикнули: „Лєшчє, утєчати! Сьміло зарєбуй до стьгання, бо австрійська патрля відєє!“ Російська патрля вшєла, а люди міст загасили.

За патріотичне поведєня отримали начальники громади в Хотимирі Михайла Пону, котрого мимолучно сьмували, що не ходили польськї агітатори через 3 роки, похвалу від команданта гусарів і полковника з польськїх шохти.

Хоч Москалі дуже виробовили нашу селю, то протє чотирьох громад в Хотимирі Іван Яков козак до кєльох лєдєн в стьганій команді в Товмачині 150 хабів від своєї громади, для нашого шани, а прочі громади робили тєсам.

За український патріотизм у австрійську зєлоність арештували Москалі о. Евстахія Тєсло з Королєвиці під закладом порозуміння з Австрією. В Шулярі, учителя з Брагичева, о. Однороз з Живачева, о. Гавушина з Грушчині (за се, що знайшли лист, притяганий до вислєки, в котрім Однороз писав до Гавушина, що Москалі в ті болята, але „не бієте ся, вони падають їм єврома“). Августина Добровєського, учителя в Вороні, поставили під востний шід в Станіславові за державну зраду і нерозумінє з Австрією. Хоч вони і вшєли, то замкнули в тюрмі і держали кілька місяців аж до приходу Австрійців. Одного ученика з Вороні арештували на 2 місяці, а вїїта з Вороні Михайла Волошина вивезли на Сибір.

Се лише найважливіший огляд, як поводиля ся українська людині в Товмачині.

Як поводиля ся поодинокі старєстєвські довірєні вїїти і дєржаники, про се не слід писати тепер.

Operatic Drama Shows Music and Poetry of Little-Known Ruthenians.

By Charles B. Cameron.

(From The Detroit Journal, August 4 and 5, 1915.)

The vistas of Ruthenian peasant life given in the drama presented in Turner hall last evening, are a picture of the life of the Rev. Myron Stenick, president of the „native music of the Little Russians.“ The rich costumes of native linen and cottage embroidery, the ancient customs and games of the game are vivid. An insight into a remote people which travelers might journey many miles to acquire.

The Ruthenians of Detroit are not well known to Detroiters of other nationalities. The name is not even well known for the name of their Russian cousins, the Cossaks, more famous among us. Yet the Ruthenians have brought something to Detroit.

They come here bringing a skill in music and drama, singing the songs from which all the great Russian music has grown, dancing the dances which the Russians also have spread abroad. A people full of poetry and proud of a memorable history, yet a generation of young people rejoicing in American citizenship and its opportunities. This is what made fascinating the picture of old Ruthenia, presented in Detroit by Detroit Ukrainians.

This entertainment was what we would call in English a ballad opera. The story is by Staritzki, „The Eve of St. John Baptist's Day.“ The music of the many love songs (and incidental songs) is by Lysenko. The music is a blend of the old and the new, rendered affectively the rich and abundant music.

The music was that „Ruthenian classic“ of which the people are very proud. The Ruthenians try to claim all the glory of the Ruthenian people by saying, „This is not a Ruthenian language or music—these people and their arts are Russian.“

But the Ruthenians maintain their Ukrainian individuality. The people are full of song—there are 2000 popular pieces by song—there is a full set of poetry and every family is taught to sing. The music of Lysenko in this ballad opera never rises to great heights of joy. There is always some melancholy and wistfulness lingering in it. The mood of singing, too, is different from the Italian, but more subdued, and when there is action it is rhythmic.

